

Arrest

nr. 296 298 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Terhulpsesteenweg 187
1170 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 juni 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek wees uit dat verzoeker op 11 mei 2023 reeds een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Kroatische overheden.

1.3. Op 16 juni 2023 richtten de Belgische overheden een verzoek tot terugname van verzoeker aan de Kroatische overheden op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 16 juni 2023 stemden de Kroatische overheden in met dit verzoek, op grond van artikel 20, lid 5 van de Dublin III-verordening.

1.5. Verweerder trof op 25 juni 2023 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze bijlage is de thans betreden akte, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [S.]
voornaam: [W.]
geboortedatum: [...]
geboorteplaats: [...]
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De Heer [S.W.], verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 22.05.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie van zijn Taskara, met nummer 31130809 afgegeven in 2018, voor.

Het onderzoek van de vingerafdrukken in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 11.05.2023 en omwille van onwettelijke binnenkomst op 11.05.2023.

De betrokkene werd op 01.06.2023 bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde religieus gehuwd te zijn en vijf kinderen te hebben. Zijn familie woont nog in Afghanistan. Verder stelde de betrokkene geen familieleden in België of in een andere EU-lidstaat te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde Afghanistan op 18.08.2021 te verlaten hebben en vertrok naar Pakistan. Vervolgens ging hij voor een maand naar Iran. Daarna was hij anderhalfjaar in Turkije. Hij kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije en bleef er tien dagen. Hij vertrok naar Servië voor een maand en daarna naar Bosnië voor vijf dagen. Hij reisde verder naar Kroatië en verbleef er 25 dagen. Hij doorreisde via Slovenië naar Italië waar hij vijf dagen verbleef. Hij zette zijn reis voort naar Frankrijk en kwam op 05.05.2023 aan in België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 01.06.2023 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene gehoord te hebben dat België een goed land is. Ze zorgen goed voor asielzoekers. De procedure is snel en er is een goede medische dienst. Bovendien is er opvang voor de asielzoekers. Hij uitte een bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze agressief waren tegen hem. Ze hebben hem gedwongen zijn vingerafdrukken af te geven.

Op 16.06.2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Het verzoek aan de Kroatische instanties werd 02.03.2023 conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013 aanvaard.

In de zaak C-63/15 dd. 07.06.2016 (Ghezelbash) stelde het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJEU) dat een verzoeker in het kader van een rechtsmiddel kan aanvoeren dat een verantwoordelijkheids criterium van Verordening verkeerd werd toegepast. In de zaak C-155/15 dd. 07.06.2016 stelde het HvJ-EU, met verwijzing naar de zaak "Ghezelbash" dat een verzoeker middels een rechtsmiddel de verantwoordelijkheid van een lidstaat kan aanvechten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

Uit het vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene voorafgaand aan zijn verzoek in België een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel en verliet het grondgebied van de lidstaten niet.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij en zijn gezin door een overdracht aan Kroatië een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een

zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

De betrokkene gaf aan dat België zijn land van voorkeur is om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het is een goed land en ze zorgen goed voor de asielzoekers. De procedure is er snel, er is een medische dienst en is er opvang voorzien. We benadrukken dat in de context van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel de criteria en mechanismen zijn vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat een verzoeker geen vrije keuze van lidstaat heeft. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Kroatië wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het komt de betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

In dit kader wensen we te benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Bovendien dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan 2.14. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Hij uitte een bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat ze agressief waren. Hij werd er gedwongen om zijn vingerafdrukken af te geven. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). De registratie van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische instanties. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld

slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

De Kroatische instanties stemden op 16.06.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013: : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in artikelen 23, 24, en 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Indien de Kroatische instanties tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zullen ze het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvangen. De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische instanties de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is 3333 een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het

centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

Rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021", pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in goed gezondheid te verkeren. Hij heeft wel last van tandpijn en neemt pijnstillers. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92). Ook in geval opvang wordt beperkt tot materiële bijstand is toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

De Kroatische autoriteiten worden tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens tien werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20 (5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken de betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij Kroatische autoriteiten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

- "- Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);*
- Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimum-normen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten ;*
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- het verbod van willekeur."*

Na een theoretische uiteenzetting, betoogt hij als volgt:

"3. De situatie waarin Verzoeker terecht dreigt te komen in Kroatië is onder meer als volgt (<https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2022/04/AIDA-HR-2021update.pdf>)

1) Het slachtoffer worden van pushbacks en politiegeweld:

Push-back practices reported by national and European NGOs and other actors Pushback practices persisted throughout 2021 as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Are You Serious? (AYS) , the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'. 41 According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, 42 including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. 43 According to DRC citizens of following countries were pushed- back: Pakistan (3613), Afghanistan (3418), Bangladesh (726), Iraq (160), Morocco (151), Eritrea (102), India

(87), Turkey (83), Egypt (68), Nepal (66) and others (640). UNHCR data further indicates that 928 persons were pushed back from Croatia to Serbia. 44 The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. It also reported that older children were victims of physical violence and younger children of psychological violence. Unaccompanied children were taken to police stations where they were often forced to sign a statement claiming to be of legal age. The Ombudsperson for Children further reported that families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum.⁴⁵ In February 2021, a Croatian border police official was accused of sexually abusing an Afghan woman during a search of a group of migrants at the border with Bosnia.⁴⁶ The European commission described the incident as a "serious alleged criminal action" and urged the Croatian authorities "to thoroughly investigate all allegations, and follow up with relevant actions". According to a dossier from the Danish Refugee Council (DRC), the incident occurred on the night of 15 February, in Croatian territory, a few kilometres from the Bosnian city of Velika Klaus.

In their monitoring activities, AYS and the Border Violence Monitoring Network (BVMN) recorded 2,805 individual victims of illegal expulsion and police violence, collectively expelled into 205 groups, out of which 44 percent of persons explicitly and unsuccessfully sought asylum in Croatia.⁴¹ Some of these cases included children, unaccompanied children, pregnant women and disabled persons. AYS also reported that some families were separated during the expulsion i.e. children would have entered asylum system, while their parents were expelled. The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. ⁴⁸ CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. In 2021, CPS provided legal support to a person who was prevented from applying for asylum i.e. his expressed intentions to lodge an application were repeatedly ignored during his stay in the Reception Centre for Foreigners in Jezevo (deportation-detention centre). In addition, his attorney was denied access to him and he was forcibly removed from Croatia without access to a legal remedy. The case is pending before ECtHR (see below). ⁴⁹ Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, ⁵⁰ which focusses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia to Bosnia and Herzegovina.⁵¹ Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020. Upon publication of the report at the end of 2021, the Croatian Ministry of Interior responded in 2022 the following: "During 2021, the Mol's Internal Control Department processed 13 cases related to the treatment of migrants by police officers. The actions of the Internal Control Department relate to the preliminary collection of information on events and the collection of evidence of possible disciplinary responsibility of police officers, while other investigations are conducted by specialized services - the criminal police. In connection with the above, disciplinary proceedings have been initiated against 6 police officers - against three for misconduct in the service or outside the service when the reputation of the police is severely damaged - proceedings are underway, while disciplinary proceedings against three police officers have been terminated for noncompliance, negligence, untimely or careless performance of official duties and fines were imposed on them. Criminal investigations in cases from 2021, which have been completed so far (12 cases in total), have not established facts or evidence that would indicate suspicion of committing criminal offences or misdemeanours committed to the detriment of illegal migrants by police officers. However, two procedures are in progress and the decision of competent judicial authorities is pending." ⁵² During the year 2021, reports of injured and dead migrants were also reported. - In February 2021, police officers saved five migrants (three women and two children) from drowning in the area of Kopacki Rit, near the border with Serbia, the Ministry of the Interior informed FRA. ⁵³ - In March 2021, one man died and two men were hospitalised after they had been hurt by the explosion of a landmine from the Croatian War of Independence in the forest area of Saborsko. A few days later, four migrants died, while 19 others, including children, were injured and hospitalised following a truck accident on a highway near Okucani.

- In July 2021, there was a car accident in which one person died and about 20 people were injured. - In December 2021, an Afghan woman and a little girl of Turkish nationality drowned in a river. ⁵⁴ Push-back practices reported by the media Video evidence of pushbacks from Croatia to Bosnia-Herzegovina were published in June 2021 by a coalition of outlets.⁵⁵ Lighthouse Reports further recorded a high-resolution footage of a pushback at the border with Bosnia Herzegovina.⁵⁶ Forensic examination of the video demonstrated that the masked men had equipment and uniforms consistent with the Croatian police's riot control branch, called the Intervention Police. Three of the four police officers were using a so-called

Tonfa, i.e. a baton that is only issued to the Intervention Police. The research team contacted six police officers who wished to remain anonymous and confirmed that "there is no official order which was officially issued by the Ministry of the Interior. However, internally there is an order that migrants found in Croatia must be returned across the green border. Therefore, the police are not guilty of anything as it is their duty to carry out orders." 57 Following these events, the 14th session of the Parliamentary Committee for Human Rights and the Rights of National Minorities was held on 13 October 2021 and the state attorney's office ordered investigations against police officers. 58 After the release of the recording in question, the Ombudsperson started her own inquiry into the Ministry of Interior's actions, calling on the Ministry of the Interior and the State Attorney's Office to duly inform her on the actions taken as well as their outcomes in line with her mandate as the deputy of the Croatian Parliament for the protection and the promotion of human rights and fundamental freedoms. 59 At EU level, the Group of the Progressive Alliance of Socialists & Democrats in the European Parliament asked the President of the European Commission Ursula von der Leyen to initiate infringement procedure against Croatia (as well as against Poland and Greece) for violating the right to international protection and the principle of non-refoulement at the EU's external borders. MEPs stress the need to take all necessary measures to stop the inhumane policy of illegal expulsions. 60 Reactions from UN bodies and European human rights bodies This situation at Croatia's borders has further drawn attention from UN bodies as well as the Council of Europe. In April 2021, the United Nations in Bosnia and Herzegovina called for urgent action to end violent pushbacks and collective expulsions of migrants, asylum-seekers and refugees, including minors, along the Croatian border with BiH. 61 UNHCR's Assistant High Commissioner for Protection, Gillian Triggs, visited Croatia in July 2021. After her stay in Bosnia and Herzegovina and Croatia, she commented on the violent actions of some members of the Croatian border police, but also welcomed the government's decision to address the growing number of reports by establishing an independent body to monitor the situation.

In August 2020, the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture (CPT) completed a five-day rapid reaction visit to Croatia to examine the treatment of persons attempting to enter the country and apprehended by the police. 63 The delegation visited several temporary reception centres and informal migrant settlements in north-west Bosnia and Herzegovina, where it interviewed and medically examined many migrants who claimed they were apprehended by Croatian law enforcement officials within the territory of Croatia and forcibly returned to Bosnia and Herzegovina. In Croatia, beside the Reception Centre for Foreigners in Jezevo, the delegation visited the Cetingrad Border Police Station, the Donji Lapac Border Police Station, the Korenica Border Police Station, the Intervention Police Unit of the Karlovac Police Administration (Mali Erjavec). The preliminary observations of the delegation were presented to the Croatian authorities at the end of the visit. According to the Croatian Ombudsperson, the report on the CPT visit was adopted in November 2020 and the CoE Commissioner for Human Rights urged to Croatia to publish it, as it is common practice for CPT reports to be made public, with very few exceptions. 64 In October 2021, representatives of the CPT met with officials of the Ministry of Interior led by the Minister and the State Secretary for European and International Affairs inter alia to discuss why Croatia refused to publish the report. According to the procedure of the Council of Europe, the country to which the report refers must express its consent to its publication, which usually takes place within three months of its adoption. 65 The report on the visit to Croatia carried out by CPT from 10 to 14 August 2020 was finally published in December 2021. 66 According to the report there were cooperation difficulties i.e. the list of establishments provided to the CPT's delegation concerning the places where foreign nationals may be deprived of their liberty was incomplete, the police officers met in the police establishments visited by the CPT's delegation were poorly informed about the mandate of the Committee, especially as regards the CPT's right of access to all documentation containing information relevant to its mandate. The CPT's delegation visited three temporary reception centres operated by the International Organization for Migration (IOM) and a variety of informal settlements in the territory of the Una Sana Canton of BiH where it interviewed numerous persons who stated that they had been subject to removal operations from Croatia and received numerous allegations of physical ill-treatment of foreign nationals by Croatian law enforcement officials consisting of slaps, kicks, blows with truncheons and other hard objects to various parts of their bodies. The alleged ill-treatment had been purportedly inflicted either at the time of their "interception" and de facto detention inside Croatian territory (i.e. ranging from several to fifty kilometres or more from the border) and/or at the moment of their "diversion" (i.e. push-back) across the border with BiH, which often included being held against their will and being transported in a police van to the border. The allegations mainly concerned members of the border police or intervention police officers from the respective county police administration and, to a lesser extent, members of the special police. In a significant number of cases, persons interviewed displayed injuries on their bodies which were assessed by the delegation's two forensic medical doctors as compatible with their allegations of having been ill-treated by Croatian law enforcement officials. A number of persons met by the CPT's delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe

illtreatment by police officers when apprehended and pushed back. Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked."

The CPT also stated that the manner and conditions of transportation of migrants from the place of apprehension to the border with BiH are also a source of concern as they may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip-locks in front in cramped conditions with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting. The delegation also received a number of allegations that the Croatian police had denied requests from persons seeking asylum and that they had not provided emergency medical assistance to vulnerable individuals such as families with children and women. The Ministry of Interior reacted to the publication of the CPT Report and stressed that the Ministry of the Interior had not agreed to the publication ; and that the decision to publish report was made unilaterally by the Committee.⁶⁷ The Ministry also stressed that the CPT based its report on unverifiable information from Bosnia and Herzegovina and exceeded its mandate. In March 2022, the CPT published the response of the authorities to the report on the Committee's ad hoc visit to Croatia. ⁶⁸ In relation to the fulfilment of recommendations formulated by the CPT report, some of the authorities' responses included the following:

- The Ministry of Interior reported that, on 2 December 2021, "the General Police Directorate of the Ministry of Interior sent a letter to police administrations and stations familiarising police officers once again with the CPT's mandate in the part regarding immigration administrative detention and other actions towards foreign nationals."
- Regarding the CPT's recommendation that individuals must be accorded the fundamental safeguards against ill-treatment the Ministry of Interior argued that "just because a person was transported in a police vehicle or because of any other treatment of a person by the police, it cannot be assumed that the freedom of movement of the person is restricted. The Croatian police often transports various categories of persons (Croatian and foreign nationals, migrants) in police vehicles and according to such a provision, for foreigners who are legally staying, the transport would also represent detention by the police - which is not true, nor is it really the case. Injured and pregnant migrants are transported to hospitals, migrants who expressed the intention to apply for international protection are transported to reception centres, unaccompanied minors are transported to initial medical examinations and in institutions for children, while migrants who were found on the streets or who registered with the police to express the intention for applying for international protection or for any other reason, are transported to a police station for identity verification and collecting information, which does not always imply that they have all been detained by the police "against their own will". In addition, if it is necessary to assess the voluntary element of a migrant being transported or being treated in a different way, the police will assess it in each concrete case and take measures to formally restrict movement. Furthermore the Ministry of the Interior stressed that they apply a "zero tolerance for illegal use of coercive means towards any population, as well as zero tolerance for failure to prosecute any criminal offence or misdemeanour committed by police officers which we strongly condemn and do not support in any way."
- Regarding the CPT's recommendation for the Croatian police to record every "interception", i.e. "diversion" of migrants (location, description of the action undertaken, names of officers involved, means used for these purposes etc.), the Mol stressed that migrants who are deterred from attempting to illegally enter the Republic of Croatia are located in the state territory of the neighbouring countries - Bosnia and Herzegovina and Serbia where the Croatian police has no jurisdiction. More precisely, deterrence measures are applied in open and inaccessible terrains (forests, mountains), by day and by night and in all weather conditions which is why it is not possible to obtain personal information from migrants, conduct official hearings etc. Although it is not possible to identify migrants when applying deterrence measures, police officers are obliged to profile (identify) migrants in need of assistance and protection and provide them with it, taking into account the circumstances of each individual case. Ne would like to point out that police officers are especially trained to recognize such persons. After noticing the measures applied for deterrent purposes, in the majority of cases migrants give up on the attempt to illegally enter the Republic of Croatia and return to the depth of the territory of the neighbouring country in which they are located.
- Regarding the CRT's recommendation that the Croatian authorities restore the capacity of the NPM to carry out unimpeded monitoring work in all police establishments, which should include the possibility of undertaking unannounced visits and having access to all relevant information in paper or electronic format, the Mol reported that Article 5(1) of the Act on the National Preventive Mechanism (ANPM) "contains a provision on unannounced visits stipulating that "persons who participate in the performance of activities of the National Preventive Mechanism shall have the following powers: perform unannounced visits to bodies or institutions and inspect premises occupied by persons deprived of liberty" and the crucial part, "or potentially occupied by

persons deprived of liberty", stipulated in Article 3 of the ANPM, is omitted at the end of the sentence. As this provision is the only provision in the entire Act mentioning unannounced visits, we consider it to represent a *lex specialis* regarding unannounced visits and in relation to all other provisions of the ANPM and that an unannounced visit based on the ANPM is authorised only if foreign nationals whose freedom of movement is restricted are located in a police station". The Mol further stressed that based on this single provision which is vague and ambiguous (Article 5(1) of the ANPM), unannounced visits have become a rule because the Ombudswoman did not announce any of her visits to police stations. In this way, she deliberately made it seem as if information were not given to her because, at the time of the visit to the police station, only police officers who do not have the requested information are most often on operational duty. Due to this, police officers for illegal migration from the headquarters of the police administration have to be called to find case files that the Ombudswoman wants to inspect immediately because the files are not in the information system and are not accessible immediately, which is another fact not mentioned by the Ombudswoman. On the contrary, she tries to imply that, considering she has indirect access to the information system (using requests), she does not obtain information which are not even in the information system (notes, certificates, orders...). In this way, a practice has been created according to which the exception as provided by law has become a rule. As regards access to the information system of the Mol, the Ombudswoman was answered on several occasions that it is strictly under the personal authority of police officers in line with the Instructions for assigning passwords and responses issued by the IT Department of the Mol, police officers are not allowed to give their passwords and responses to other persons nor are they allowed to enable access to the system to other unauthorised persons. The violation of this instruction is considered to be a serious breach of official duty in line with the Police Act. - Regarding the CPT's recommendation on the conditions of detention for large groups of "intercepted" migrants who need to be processed at a police station, the Ministry of Interior replied that they are aware that the premises for persons deprived of liberty in individual police stations do not fully meet the prescribed standards. However, they are of the opinion that the possible accommodation in such premises should not be considered a degrading act because it refers to a short-term detention lasting up to 21 hours and the rooms are heated, the persons are given food as well as access to sanitation facilities. On 26 March 2020, the General Police Director sent instructions to all police administrations and stations concerning the recommendation of the Ombudswoman, that if an arrested alien needs to be detained at a police station in accordance with the Aliens Act for a period longer than 21 hours, the prolonged detention must be implemented at the nearest police station which has premises for detention for up to 12 hours. - As for the CPT recommendation on police transportation, the Mol reported that on 5 January 2022, the General Police Directorate of the Ministry of the Interior sent a letter to all police administration and police stations informing and instructing police officers on the orderly manner of transporting migrants using police vehicles. The next CPT periodic visit to Croatia is planned for 2022.⁶⁹ In August 2020, Amnesty International prepared its submission for the Universal Periodic Review (UPR) of Croatia in November 2020.⁷⁰ It evaluated the implementation of recommendations made to Croatia in its previous UPR, including in relation to serious concerns about pushbacks and collective expulsions of refugees and migrants attempting to enter the country and in particular the allegations of violence perpetrated by the Croatian police. Croatia's human rights record were reviewed by the UN Human Rights Council's Universal Periodic Review (UPR) Working Group in November 2020. As reported by Initiative Welcome, in November 2020 during the sessions on the third cycle of the Universal Periodic Review (UPR), several UN member states made recommendations to Croatia regarding investigations into the use of excessive force against refugees and migrants.⁷¹ They recommended inter alia to stop illegal deportations, to improve border management in line with international human rights standards, and to combat discrimination against refugees and other migrants.⁷² In 2021, Croatia reviewed the 224 recommendations in cooperation with relevant bodies and accepted 194 of them, while the other 30 recommendations were „noted".⁷³ Due to the language used in those recommendations concerning the police treatment of migrants, Croatia was of the view that this sensitive issue has to be additionally explained. In this sense, Croatia decided to take „note" of all the recommendations concerning migrants, refugees, asylum seekers. In January 2021, the Council of Europe Commissioner for Human Rights published written observations to the European Court of Human Rights concerning the cases of three Syrian applicants summarily returned from Croatia to Bosnia and Herzegovina, stressing that all the information available to the Commissioner points to the existence of an established practice of collective returns of migrants from Croatia to Bosnia and Herzegovina, which are carried out outside of any formal procedure and without identifying the persons concerned or assessing their individual situation.⁷⁴ The Commissioner also pointed to the widespread ill-treatment of migrants by Croatian law enforcement officers in the context of collective returns, and a lack of prompt, effective and independent investigations of such treatment.

(...)

Are You Syrious? (AYS) reported that human rights defenders engaged in their organisation continued to be put under pressure by national authorities in 2021.⁸⁷ One of their volunteers, an asylee from Iraq, who is also one of their former employee, was directly targeted. At the end of 2019, he was offered to become an informant for the Ministry of the Interior / Security and Intelligence Agency, with threats that his status would be revoked if he refuses. Given that he still decided to refuse the offer, his refugee status was revoked in May 2020, with the explanation that he had falsely presented the facts in his case, and was declared a threat to national security. His law suit before the Administrative Court was rejected in 2020 and in 2021, he had left Croatia .⁸⁸ In addition, AYS reported that in December 2021, the High Misdemeanour Court in Zagreb found guilty their volunteer against whom the police had initiated misdemeanour proceedings for helping a family in the context of an irregular border crossing in 2018. The volunteer claimed that he was not in direct contact with them but only informed the police about their wish to apply for international protection due to the fact that they were previously pushed back from Croatia on several occasions. The High Misdemeanour Court in Zagreb found the volunteer guilty although according to AYS he had never been in a direct contact with the family, which was proven in court. AYS sees this as a continuation of a practice of intimidating organisations that systematically report on the situation on borders and that provide legal and other types of support to persons trying to cross the border to lodge an application for international protection. On 30 January 2021, four Italian Members of the European Parliament, were prevented from approaching the Croatian borders by the Croatian police. During a press conference held on the next day, they explained that they had initially received permission from the authorities to observe what happens on the Croatian borders, but that they were prevented access to them.⁸⁹ The Croatian Prime Minister stressed that the aim of the visit of the MEPs was to provoke an incident and damage the international reputation of the Republic of Croatia, while disrespecting its laws and institutions.⁹⁰

1.3. Border monitoring The CPT in its report on ad hoc visit to Croatia in August 2020, stated that there are currently no effective accountability mechanisms nor effective monitoring mechanism capable of examining push-backs. An independent monitoring mechanism for border monitoring was established in Croatia in summer 2021.⁹¹ According to information provided to the Centre for Peace Studies by the Ministry of Interior the following institutions and organizations are included in the Independent Monitoring Mechanism : the Croatian Academy of Medical Sciences, the Croatian Academy of Legal Sciences, the Centre for the Culture of Dialogue, the Croatian Red Cross and a law professor as an independent legal expert.⁹² Representatives of the mentioned civil society organisations (one from each) and the law professor are members of the Coordinating Committee of the Independent Monitoring Mechanism, while direct activities within Independent Monitoring Mechanism are carried out by two representatives of these civil society organisations. The role of the Coordinating Committee is to professionally direct and manage the activities of the Independent Monitoring Mechanism and to prepare a semi-annual and final report on the conduct of police officers. The summary of the final report will be published on the Ministry of Interior's website. In addition to the Coordinating Committee, the establishment of an Advisory Committee is envisaged as an informal body that would meet twice a year to provide guidance on any necessary improvements to this new monitoring mechanism. Within the Advisory Committee, the invitation to participate was sent to the European Commission, European agencies (i.e. FRA, Frontex, EASO - now EUAA) , international organisations (IOM and UNHCR), the Ombudsman's Office, the Office of the Ombudsman for Children, the Office of the Gender Equality Ombudsman and the State Attorney's Office. In addition to the above, the meetings of the Advisory Board may be attended by representatives of the Coordinating Committee in order to directly provide information on the activities carried out. The independent monitoring mechanism is established for a one year period with the possibility of extension, while activities will be carried out at the Croatian border (border crossings / police stations / police administrations) with Bosnia and Herzegovina, Montenegro and the Republic of Serbia and in the reception centres for foreigners. The activities of the Independent Monitoring Mechanism include 20 visits (announced and unannounced) in order to monitor police officers' treatment of irregular migrants and applicants for international protection in the implementation of regulations governing state border surveillance and international protection, announced visits to green border and access to case files regarding complaints of alleged illegal treatment of irregular migrants and applicants for international protection. The direct activities of the Independent Monitoring Mechanism are carried out by two representatives of civil society organizations. Within seven (7) days after the monitoring visits, monitors shall jointly compile an individual report and submit it to the Coordinating Committee. The first semi-annual report of the Independent Monitoring Mechanism for the period June- December 2021 was published at the end of 2021 and is available online.⁹³ During this 6 months, the monitoring mechanism conducted 8 visits. The mechanism found that "the police carried out permissible deterrence of migrants under Article 13 of the Schengen Borders Code although it does not record them, but also an impermissible deterrence in isolated cases in mine suspected areas". The mechanism further found that the Ministry of Interior misinterprets relevant regulations in situations where irregular migrants cross the state border in mine

suspected areas where police officers do not conduct physical surveillance. When they get caught by the police after crossing, migrants point out that they have entered Croatian territory and are seeking asylum, but the interpretation of the Border police is that they did not actually enter Croatian territory, given that these areas are not "under de facto government of the Republic of Croatia". Thus, they discourage them from crossing / entering in a way to send them back in safe locations, without assessing their individual circumstances and determining whether they are indeed protected from refoulement. On the occasion of the publication of Centre for Peace Studies' and Welcome Initiative's Report on "Illegal Expulsions from Croatia in the Context of the Covid-19 Pandemic" CSOs issued a joint statement questioning among others, the independence and effectiveness of monitoring mechanism. 94 It should be further noted that, in September 2021, UNHCR and the Croatian Law Centre in cooperation with the Ministry of Interior organised and held 3 workshops on the subject "Access to the International Protection System" for police officers. In total 37 police officers participated at workshops. The following topics were discussed at the workshop : human rights of migrants, protection and identification of vulnerable groups, access to asylum system and the accountability of police officers.

2) Als gedublineerde in zeer slechte levensomstandigheden terecht te komen:

In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants.

3) Ontoereikende bestaansmiddelen (13 EUR per maand):

The Decision on the Amount of Financial Assistance for Applicants for International Protection prescribes that the amount of support is 100 HRK per month, thus approximately €13.30 Monthly financial support to applicants is very low, although the amount varies if there are dependent family members. The amount of 100 HRK per month is very limited and can serve only as pocket money.

4) Als gedublineerde in een slechte psychologische en gezondheidstoestand terecht te komen
(<https://medecinsdumonde.be/system/files/publications/downloads/Mental%20health%20of%20asylum%20seekers%20in%20Croatia%20O.pdf>):

Asylum seekers transferred to the Republic of Croatia under the Dublin III Regulation on average demonstrate more pronounced depressive symptoms and lower subjectively assessed quality of life; as well as lower levels of satisfaction with their own sense of future security.

Verzoeker wenst verder te benadrukken dat in geval van een uitwijzing van een asielzoeker, het aan de administratieve overheid toekomt om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM . Dergelijke beoordeling dient plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat allé redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen. Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Kroatië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. De bestreden beslissing biedt geen enkele (individuele) garantie ten aanzien van Verzoeker. Bovendien moet er worden opgemerkt dat de Kroatische autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen de overdracht van verzoeker naar Kroatië.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij bovendien afdoend en deugdelijk moeten nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker onder de Dublin III-verordening in Kroatië. Bovendien had zij allé elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing. Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Kroatië. Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd.

De bestreden beslissing heeft in casu niet ernstig onderzocht of Verzoeker bij verwijdering naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

4. *Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat Verzoeker in Kroatië een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om Verzoeker niet naar Kroatië te verwijzen. Indien België Verzoeker naar Kroatië verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.”*

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het EU-Handvest) en artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, leest de Raad in het verzoekschrift geen concrete uitleg hoe verzoeker deze bepalingen geschonden acht door de bestreden akte.

Voor wat betreft het aangevoerde “*verbod van willekeur*”, is de Raad niet bekend met een dergelijk beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet op welke wijze de bestreden beslissing getuigt van willekeur.

Deze onderdelen van het enig middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheids-beginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker verwijt verweerder te zijn tekortgeschoten in zijn onderzoeksplicht. Hij betoogt op algemene wijze dat verweerder bij zijn onderzoek rekening moet houden met alle elementen waarvan hij kennis had of moest hebben en dat hij op afdoende wijze had moeten nagaan “*wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde asielzoeker*”. Verzoeker beschrijft de situatie waarin hij dreigt terecht te komen aan de hand van uittreksels uit een AIDA-rapport over Kroatië waarvan hij de volgende link verstrekt: “https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf”. Hij stelt concreet:

- het slachtoffer te worden van pushbacks en politiegeweld;
- als Dublinterugkeerder in zeer slechte levensomstandigheden terecht te komen;
- ontoereikende bestaansmiddelen te hebben;
- als Dublinterugkeerder in een slechte psychologische en gezondheidstoestand terecht te komen.

2.5. De aandacht die moet worden gegeven aan artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest voordat een lidstaat besluit een vreemdeling over te dragen naar een voor het ingediende verzoek om internationale bescherming verantwoordelijk geachte lidstaat blijkt uit artikel 3.2, lid 2 van de Dublin III-verordening dat luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Voorts heeft het Hof van Justitie bevestigd dat, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin

III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwens-beginsel en het vermoeden dat elke lidstaat de grondrechten respecteert (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C 163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest).

Ook volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van deze verdragsbepaling te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220, EHRM, Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

2.6. In casu stelt zich aldus de vraag of de algemene situatie in Kroatië voor Dublinterugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van verzoeker al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest en of verweerder dit alles zorgvuldig heeft onderzocht en in dit verband niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

2.7. Gelet op wat in de lijvige bijlage 26quater kan worden gelezen, heeft verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, een rigoureuus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië m.i.v. Dublinterugkeerders enerzijds en verzoekers persoonlijke omstandigheden anderzijds.

2.8. Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het EU-Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn Dublin-interview van 1 juni 2023. Hij steunde zich bij zijn beoordeling voornamelijk op het ook door verzoeker geciteerde *“rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 22.04.2022)”. Ten slotte is er blijkens het administratief dossier, zoals bevestigd door verweerder in de nota met opmerkingen, ook sprake van individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Meer bepaald garanderen ze aan verweerder dat verzoeker, bij terugname, opnieuw toegang zal hebben tot de procedure om internationale bescherming, adequate opvang, medische verzorging, juridische bijstand, een effectief rechtsmiddel en een individuele behandeling van zijn dossier. De betrokken brief werd blijkens het administratief dossier opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 16 juni 2023, vermeldt verzoeker en de Dublin III- verordening, en werd die dag via Dublinet aan verweerder overgemaakt. Hij luidt als volgt:*

“Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. The Ministry of the Interior of the Republic of Croatia is confirming that Croatia respects and provides all standards prescribed by EU legislation regarding procedural guarantees and safeguards for accessing the asylum procedure and reception conditions. Croatia undertakes all measures to ensure that the transferred applicant for international protection under the Dublin Regulation is given the opportunity to request an examination in meritum of the application for international protection in its territory.

In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant.

In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law.

Art. 6 of the Croatian Act on International and Temporary Protection prescribes the principle of prohibition of expulsion or return (non-refoulement): it is forbidden to expel or in any way return a third-country national or a stateless person to a country in which her life or liberty would be threatened on account of her race, religious or national affiliation, membership of a particular social group or due to her political opinion; or in which he could be subjected to torture, inhuman or degrading treatment; or which could extradite him to another country.

Judicial review of every single case is prescribed by the Act on International and Temporary Protection."

2.9. De bestreden akte vermeldt ze niet, maar er is dus wel degelijk sprake van individuele garanties. Voorts ziet de Raad niet in waarop verzoeker zich baseert om te stellen dat de Kroatische autoriteiten initieel bezwaar hebben geuit tegen zijn overdracht. Dit blijkt ook niet uit het administratief dossier. Gezien de vermelde individuele garanties van de Kroatische autoriteiten ten aanzien van verzoeker, ziet de Raad alleszins niet in waarom een mogelijk initieel bezwaar problematisch zou zijn.

2.10. Verweerder veegt blijkens de bestreden akte de pushbacks aan de Kroatische buitengrenzen, waar verzoeker het merendeel van zijn verzoekschrift aan besteedt, duidelijk niet onder de mat. Integendeel, hij ontkent niet dat er sprake is geweest van pushbacks aan de buitengrenzen van Kroatië die gepaard gingen met politiegeweld en collectieve uitzettingen.

2.11. De pushbacks die hij aanhaalt zijn echter niet relevant voor verzoeker, die als Dublin-terugkeerder immers niet riskeert hiervan het slachtoffer te worden. Blijkens de bestreden akte kent Kroatië voor verzoekers om internationale bescherming twee opvangfaciliteiten, met name een in Zagreb en een in Kutina, dat zich blijkens het aangehaalde AIDA-rapport op 80 km van Zagreb bevindt. Dit grenst geografisch aan Slovenië. Verzoeker verzeilt aldus niet aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts waar de pushbacks gepaard gaande met politiegeweld en collectieve uitzettingen plaatsgrepen. Niettegenstaande de vermeldingen in het aangehaalde AIDA-rapport inzake pushbacks en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 52) geen melding van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië het slachtoffer zouden zijn geworden van pushbacks. Integendeel, de vaststellingen in de bestreden akte *"dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand ("According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions", pagina 52)"* vinden steun in het betrokken AIDA-rapport waaruit verweerder citeert. Ten slotte zijn er ook nog de aangehaalde individuele garanties van de Kroatische autoriteiten. Verzoeker kan aan dit alles bezwaarlijk afbreuk doen door pagina's lang uittreksels uit het AIDA-rapport te citeren die handelen over het fenomeen van pushbacks aan de buitengrenzen van Kroatië met niet-EU-landen (Servië, Bosnië-Herzegovina) of in de buurt hiervan landinwaarts.

2.12. Waar verzoeker er kort op wijst dat hij als Dublinterugkeerder in Kroatië in zeer slechte levensomstandigheden zal terechtkomen, toont hij dit niet aan met simpele citaten uit het AIDA-rapport (de Raad achterhaalt dat het gaat om de pagina's 52 en 62), dat kort melding maakt van een studie van Dokters van de Wereld van 2019 waarin kan worden gelezen dat mentale gezondheidszorg in Kroatië ontbreekt voor Dublinterugkeerders en dat deze meer dan gemiddeld depressieve symptomen hebben en negatiever in het leven staan. Er kan op grond hiervan niet worden besloten dat de toestand op dat vlak op het ogenblik van het tot stand komen van de bestreden akte, dit ongeveer vier jaar na deze studie, dermate dramatisch is dat verzoeker zijn gezondheid en leven op het spel zet als hij onder de Dublin III-

verordening terugkeert naar Kroatië. Tijdens zijn Dublininterview van 1 juni 2023, dat zich bevindt in het administratief dossier, verklaarde verzoeker vooreerst in goede gezondheid te zijn, maar wel wat last te hebben van tandpijn en hiervoor pijnstillers te nemen. Hij maakte geen melding van psychische problemen, noch legde hij medische attesten voor die dit aantonen. Ook thans legt hij geen dergelijke attesten neer. Blijkens het in de bestreden bijlage 26quater aangehaalde AIDA-rapport (p. 59) worden leemtes in toegang tot de gezondheidszorg bovendien mee opgevangen door organisaties zoals het Kroatische Rode Kruis die verzoekers om internationale bescherming helpen in hun nood aan toegang tot gezondheidszorg en onder meer psychosociale ondersteuning bieden: *“The Croatian Red Cross (CRC) provides psychosocial and practical support and assistance to applicants for international protection in Reception Centres for Applicants for International Protection, based on the identified needs of individuals and families. CRC identifies vulnerable groups (children, unaccompanied children, the elderly, single women, people with physical and mental disabilities, people who have experienced trauma or torture, potential victims of trafficking, victims of domestic violence) and plans work tailored to their specific needs.”* Daarenboven zijn er ook nog de vermelde individuele garanties van de Kroatische autoriteiten voor verzoeker, waarin ze onder meer garanderen dat hij toegang zal hebben tot medische verzorging.

2.13. Ten slotte haalt verzoeker onder de rubriek *“ontoereikende bestaansmiddelen”* kort aan dat hij slechts 13 euro per maand zal ontvangen. Opnieuw beperkt hij zich tot een kort citaat uit het AIDA-rapport, waarvan de Raad achterhaalt dat het kan worden gelezen op p. 80. Op deze pagina kan echter ook worden gelezen: *“According to the LITP, material reception conditions are: accommodation in the Reception Centre, food and clothing provided in kind, remuneration of the cost of public transport for the purpose of the procedure for the approval international protection, and financial aid.³³⁴ The manner and conditions of providing material reception conditions shall be established by the Ministry of Interior, while the Reception Centre shall decide on the right to financial assistance. The amount of financial assistance should be established by the decision of the Minister of Interior.”* Het houdt dus in dat verzoeker in een opvangcentrum onderdak, voedsel en kleding krijgt. De Raad ziet niet in waarom het gegeven dat hij erbovenop slechts 13 euro als een soort zakgeld zou krijgen, inhoudt dat de hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt is zoals uiteengezet in het bovenvermeld arrest Jawo van het Hof van Justitie. Zoals in de bestreden akte kan worden gelezen, is het zo dat *“artikel 3 van het EVRM niet zo [kan] worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen”*.

2.14. De Raad concludeert dan ook dat verzoeker met zijn betoog en zijn andersluidende overtuiging niet aantoonde dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of een gebrekkig onderzoek heeft geoordeeld dat een overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------